

בית המשפט העליון

עה"ג 78458-02-26

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 21.1.2026 בפע"ם 8767-12-25 שניתנה על-ידי כבוד השופט ע' דרויאן-גמליאל

תאריך הישיבה: י"ט אדר תשפ"ו (8 מרץ 2026)

בשם העורר: עו"ד שירן ברגמן, מירי אדוט

בשם המשיבה: עו"ד מוחמד סראחנה

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 21.1.2026 (פע"ם 8767-12-25, השופט ע' דרויאן גמליאל) לפי סעיף 23 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק הפיקוח). בית המשפט המחוזי הטיל על העורר צו פיקוח המונה שמונה מגבלות.

2. ביום 1.4.2014 הרשיע בית המשפט המחוזי את העורר, על-פי הודאתו, בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, ובהתאמה בעבירות הבאות: ריבוי עבירות של מעשה סדום בנסיבות אינוס בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים בידי אחראי לפי סעיפים 351(א) ו-347(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לו, לרבות גרם מעשה לפי סעיף 350 לאותו החוק; ריבוי עבירות של מעשה מגונה בנסיבות אינוס בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים בידי אחראי לפי סעיפים 351(ג)(1) ו-348(א) לחוק העונשין ובנסיבות סעיף 345(א)(3) לו; ריבוי עבירות שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה בידי אחראי לפי סעיפים 214(ב1) ו-214(ב2) לחוק העונשין; ריבוי עבירות של פרסום תועבה ובו דמותו של קטין לפי סעיף 214(ב) לחוק העונשין; ריבוי עבירות החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין; הטרדה מינית כלפי קטין שטרם מלאו לו 15 לפי סעיפים 5(א),

3(א)(3) ו-3(א)(6)א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (תפ"ח 37576-12-13, הנשיא א' טל, השופט י' שפסר והשופטת ז' בוסתן). בהמשך לכך, ביום 30.9.2014 הוטל על העורר עונש של 12 שנות מאסר ופיצויים בסך כולל של 55,000 שקלים לנפגעי העבירות, לצד מרכיבי ענישה נוספים (הנשיא טל, השופטת בוסתן והשופט ש' בורנשטיין).

3. ביום 3.12.2025, לקראת שחרורו הצפוי של העורר ממאסרו, הגישה המדינה בקשה למתן צו פיקוח בעניינו של העורר לפי סעיף 12 לחוק הפיקוח לתקופה של 4 שנים. במסגרת הבקשה פורטו המגבלות המבוקשות, לרבות מגבלות בנוגע לשימוש באינטרנט, חובת שיתוף פעולה עם קצין הפיקוח, איסור לינה תחת קורת גג עם קטינים, איסור על נסיעה בתחבורה ציבורית ללא ליווי (למעט מוניות "ספיישל") ואיסור עבודה בקרבת קטינים. כבר עתה יצוין כי המחלוקת שבפני נוגעת אך למגבלות הנוגעות לשימוש באינטרנט, שלגביהן התבקש כי יוטל על העורר "איסור על גלישה באינטרנט ו/או שימוש בכל מכשיר המאפשר גלישה לאינטרנט, לרבות מחשב, מחשב נייד, טלפון נייד, טלוויזיה ועוד". הבקשה הוטעמה בכך שעל-פי הערכת המסוכנות בעניינו של העורר ישנה מסוכנות גבוהה מצדו לביצוע עבירות מין. המדינה טענה כי יש במגבלות המבוקשות כדי למנוע ביצוע עבירות מין נוספות על-ידי העורר, בשים לב לכך שחלק מהעבירות שיוחסו לו נעשו באינטרנט.

4. ביום 30.12.2025 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי בבקשה למתן הצו. במהלך הדיון בא-כוח המדינה טען כי המסוכנות הגבוהה הנשקפת מצד העורר מצדיקה את הטלת המגבלות המבוקשות. מנגד, העורר ובאת-כוחו טענו כי מניעת שימוש גורף ברשת האינטרנט היא מגבלה חריגה שתפגע ביכולת השיקום של העורר ועל כן ביקשו כי תיבחן חלופה מצומצמת יותר בדמות התקנת חסמים על גלישה באינטרנט במכשירים שבהם עושה העורר שימוש. בתום הדיון הורה בית המשפט המחוזי כי המדינה תודיע מהי עמדתה בנוגע לחלופות שהוצעו לאיסור המוחלט על שימוש באינטרנט.

5. ביום 7.1.2026 הוגשה הודעה מטעם המדינה שבה נטען כי החסמים המוצעים הם בשליטתו של המפוקח וניתנים להסרה על-ידו. על כן, נטען כי הם אינם מספקים מענה הולם לסיכון הגבוה הנשקף מהעורר. עוד הוטעם כי הטלת המגבלה מוצדקת גם מאחר שמדובר בתקופת הפיקוח הראשונה. להודעה צורפה עמדתה של היחידה לפיקוח על עברייני מין, שתמכה אף היא במגבלה האמורה. בעמדה זו צוין כי מגבלה גורפת על

גלישה באינטרנט היא אמנם מגבלה חריגה, אלא שזו נדרשת "בנסיבות שאינן מאפשרות לאיין את המסוכנות הנשקפת באופן של התקנת חסם".

6. ביום 13.1.2026 הוגשה תשובה מטעמו של העורר שבה הוטעם, בעיקרו של דבר, כי בימינו לא ניתן לקיים אורח חיים שגרתי ללא חיבור לרשת האינטרנט. עוד נטען כי האיסור הגורף על השימוש ברשת האינטרנט אינו עומד בהוראות סעיף 13(ג) סיפא לחוק הפיקוח לפיו "לא יורה בית המשפט על הכללתו של תנאי מסוים בצו הפיקוח אם ניתן להשיג את מטרת הפיקוח והמעקב באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעברייני המין פחותה". באי-כוחו של העורר הפנו לדוגמאות מהליכים אחרים שבהן הוטלו מגבלות בדמות של התקנת חסמים המגבילים את השימוש באינטרנט, להבדיל מאיסור גורף על שימוש באינטרנט. עוד הם טענו כי העובדה שמדובר בתקופת פיקוח ראשונה אינה מצדיקה את הטלת המגבלה במתכונת זו.

7. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי נתן את ההחלטה הנזכרת בפתח הדברים במעמד הצדדים. בהחלטה זו הטיל בית המשפט המחוזי על העורר צו פיקוח לתקופה של 3 שנים, המגדיר מגבלות שונות, ובכללן איסור מוחלט על שימוש ברשת האינטרנט, כפי שביקשה המדינה. בית המשפט המחוזי התבסס בהחלטתו על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהעורר, כמו גם על כך שחלק ניכר מהעבירות שבהן הורשע בוצעו באופן מקוון. עוד צוין כי חרף הקשיים שמעורר האיסור הגורף על שימוש ברשת האינטרנט, במקרה זה לא ניתן לאיין את מסוכנותו של העורר על-ידי התקנת חסם. עוד נקבע כי על אף שאיסור גורף כאמור ניתן רק במקרים חריגים, נסיבותיו של העורר מצדיקות את הטלתו.

8. הערר שבפני, שנסב על החלטה זו של בית המשפט המחוזי, ממוקד כאמור באיסור הגורף שהוטל על העורר לעשות שימוש ברשת האינטרנט. העורר טוען כי הטלת מגבלה זו אינה מקיימת את דרישת המידתיות המעוגנת בסעיפים 10 ו-13(ג) לחוק הפיקוח. עוד נטען כי המגבלה מפרה את זכויותיו החוקתיות של העורר בשל כך שהיא פוגעת ביכולתו לקיים שגרת חיים בסיסית ומונעת ממנו להשתקם. באי-כוחו של העורר הוסיפו והטעו כי ההחלטות שבהן הונח הבסיס להטלת איסור גורף על שימוש באינטרנט ניתנו לפני שנים, בעידן שבו ניתן היה לקיים אורח חיים מלא ללא חיבור לאינטרנט.

9. עוד קודם למועד הדיון הוגשו בקשות דחופות מטעם העורר שהלינו על כך שבנסיבות התקופה הנוגעות למלחמה נגד איראן המגבלה שהוטלה מונעת ממנו לקבל התרעות מפיקוד העורף. המדינה הגישה תגובה לכך וציינה כי ההתרעות נקלטות אף במכשירי טלפון כשרים, שאינם מחוברים לאינטרנט, כך שהעורר יכול לרכוש מכשיר כזה, שאף אינו כרוך בעלות מרובה.

10. הדיון בערר התקיים בפני ביום 8.3.2026. שני הצדדים חזרו על עיקרי טענותיהם. באי-כוחו של העורר הדגישו שוב כי הטלת מגבלה גורפת כמו זו שהוטלה במקרה דנן היא חריגה ואינה מתיישבת עם הצורך בשירותים בסיסיים שבהם ההיזקקות לאינטרנט היא עניין שכיח (למשל, הפעלת אפליקציה של קופת חולים, או גישה לשירותי הביטוח הלאומי). מנגד, בא-כוח המדינה הטעים כי העמדה המוצגת במקרה זה היא קונקרטי ונטועה בנסיבותיו הקשות של המקרה, נוכח העבירות הרבות והחמורות שביצע העורר נגד קטינים, שלגישה לאינטרנט היה מרכיב מרכזי בהן. בכל הנוגע לשימוש בטלפון כשר ציינו באי-כוחו של העורר כי אפילו רכישת מכשיר כזה יוצרת קושי כלכלי מבחינת העורר, שיצא מבית הסוהר לאחר 12 שנה וסובל מדחק כלכלי.

11. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה שדין הערר להידחות בעיקרו, אך להתקבל בחלקו במובן זה שהתיק יוחזר לבית המשפט המחוזי לצורך בחינה נוספת במתווה שאפרט.

12. כידוע, סעיף 10 לחוק הפיקוח קובע כי הטלת מגבלות מכוח החוק נעשית "במטרה להגן על הציבור מפני ביצוע עבירת מין נוספת על ידי עבריין המין ובמידה הנדרשת כדי למלא אחר מטרה זו". על כן, החוק מונה יריעה רחבה של מישורים שבהם ניתן להטיל מגבלות על עבריין מין. אולם, בהתאם לסעיף 13(ג) לחוק הפיקוח, המגבלות מוטלות בהתחשב ברמת הסיכון הנשקפת מעבריין המין, וכן אין להטיל מגבלות מסוימות "אם ניתן להשיג את מטרת הפיקוח והמעקב באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעבריין המין פחותה". היבט זה מבטא במידה רבה את דרישת המידתיות בהטלת ההגבלות, שעליה עמדה פסיקתו של בית משפט זה פעמים רבות (ראו למשל: בש"פ 6566/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 4-5 (2.10.2011); בש"פ 8763/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-13 (23.12.2012)).

13. בהתאם לכך, נקודת המוצא של באי-כוח העורר דווקא מקובלת עלי. הגבלת גישה לאינטרנט היא מגבלה קשה, אשר בעת הזו פוגעת במישורים רבים של החיים. לא

אחת נכתב על חיוניותו של האינטרנט מהיבט ההגנה על חופש הביטוי (ראו למשל: ניבה אלקין-קורן "המתווכים החדשים 'בכיכר השוק' הווירטואלית" משפט וממשל ו' 381, 382-381 (2003)). מעבר לכך, המקרה דנן מאיר צדדים נוספים של החשיבות הנודעת לאינטרנט מבחינת היכולת לקבל שירותים חיוניים. במלים אחרות, למגבלה על גישה לאינטרנט עשויות להיות השלכות גם על זכויות מחיי היומיום, השייכות למישור החברתי-כלכלי (ראו עוד: Lukasz Szoszkiwicz & Anastasija Kaplane, *Internet access as a human right: insights from the empirical analysis of the UN international human rights framework*, INT'L J. HUM. RTS. (2025)). אפילו היחידה לפיקוח על עברייני מין סברה שהגבלה הגורפת בנושא זה היא חריגה, נוכח מקומו של האינטרנט בימינו (ראו לעיל פסקה 5). על כן, ומבלי להמעיט בעצמת האינטרס שבשמו מוטלת המגבלה, ככל שניתן להסתפק בהגבלה חלקית נודעת העדיפות לכך.

14. ומן הכלל אל הפרט: כל מקרה צריך להיבחן לגופו. במקרה דנן, שבו הורשע העורר בפגיעות קשות ורבות בקטינים תוך הסתייעות באינטרנט וכאשר אין ערובה לכך שהטלת חסימות היא מספקת – יש טעם רב בעמדת המדינה ביחס לסיכון הטמון במתן גישה לעורר לאינטרנט. אולם – וזה העיקר – לא התרשמתי שמוצה עד תום הניסיון לאתר חלופה רלוונטית שמחד גיסא תאיין את הסיכון האמור, ומאידך גיסא תביא לפגיעה פחותה בעורר, כמצוותו של סעיף 13(ג) לחוק הפיקוח. בהקשר זה, יוער כי הנחתה של יחידת הפיקוח על עברייני מין לפיה מקום שבו לא ניתן לעשות שימוש בחסם אזי יש להטיל מגבלה גורפת על השימוש באינטרנט אינה מבוססת די צרכה. אין מדובר בבחירה בין שתי אפשרויות בינאריות.

15. יש אפוא למצוא פתרון מעשי לצורך של העורר בקבלת שירותים מסוימים אשר ניתנים כיום בעיקר באינטרנט, ולא כל שכן בנסיבותיה של המלחמה הנוכחית. על כן, העורר מתקבל באופן מוגבל רק במובן זה שהדיון יוחזר לבית המשפט המחוזי לצורך מיצוי בחינתה של חלופה מעשית שתגדיר שימוש מוגבל באינטרנט. מבלי לנקוט עמדה, ראוי לכאורה לבחון שימוש מוגבל באינטרנט תחת השגחה של אדם נוסף, או באמצעות מכשיר שלא מצוי אצל העורר דרך קבע (כמו במקרה שבו הותרה גלישה באינטרנט תחת השגחה של אדם אחר ומבלי שסימת הגישה למחשב תהיה בידי המפוקח. השוו: בש"פ 3272/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (22.5.2022)). פתרון מסוג זה אינו מחייב גישה יומיומית של המפוקח לאינטרנט, אך יכול לתת מענה לצרכים שהוצגו כגון גישה מעת לעת לחשבון הבנק או להזמנת תור בקופת חולים. למותר לציין, כי איני מכריעה בשלב

זה בשאלה מהי החלופה המתאימה במקרה זה ביחס לסיכון הנשקף מן העורר, וחזקה על בית המשפט המחוזי שיבחן כחכמתו האם יש חלופה כאמור בנמצא.

16. סוף דבר: הערר מתקבל באופן מוגבל כמפורט בפסקה 15 לעיל.

ניתנה היום, כ"ח אדר תשפ"ו (17 מרץ 2026).

דפנה ברק-ארזי
שופטת